

ПРОТОКОЛ

№ 12

гр. Пловдив, 16.01.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
и прокурора Красимир В. Папаризов

Сложи за разглеждане докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600516 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 11:10 часа се явиха:

Жалбоподателят - подсъдимият С. Д. А., се явява лично и с адв. М. Р., редовно упълномощен от по-рано за негов защитник.

По делото след образуването му е постъпило допълнение към въззивната жалба от адв. Р., в качеството му на защитник на подсъдимия С. Д. А..

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото. Запознат съм с допълнението към въззивната жалба.

АДВ. Р.: Моля да се приеме допълнението ми към въззивната жалба и да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ С. А.: Да се даде ход на делото. Да се приеме допълнението към въззивната жалба.

Съдът счита, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, както и че към материалите по делото следва да бъде приложено допълнението към въззивната жалба от адв. М. Р. в качеството му на защитник на подсъдимия С. А..

С оглед на изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ПРИЛАГА към материалите по делото допълнението към въззивната жалба от адв. М. Р. в качеството му на защитник на подсъдимия С. А..

ДОКЛАДВА се делото от съдията докладчик.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам отводи и нови искания.

АДВ. Р.: Поддържам въззивната жалба и допълнението към нея. Нямаме искания за отводи към съдебния състав, секретаря и представителя на прокуратурата. Нямам и доказателствени искания.

ПОДСЪДИМИЯТ С. А.: Поддържам въззивната жалба и допълнението към нея. Нямам отводи и доказателствени искания.

С оглед становището на страните, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми съдии, аз ще ви помоля да оставите жалбата без уважение. Касае се за сравнително отдалечено във времето деяние – през септември 2019г., но според мен причината е в общи линии опитите и на досъдебното производство, и на първата инстанция да установи основно причините за извършване на деянието, тъй като доколкото от фактологията е ясно, по авторството няма спор, че подсъдимият е извършил деянието, за което е изправен пред нас. Бих казал конфликтен момент, който е бил център на досъдебното производство и на съдебното производство, е относно причините. В единия случай и това защитата изтъква в допълнителната жалба, че сме изправени пред случайно деяние, а в другия – непредпазливо деяние, под формата на небрежност, т.е. че подсъдимият не е предвиждал, но е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпването на общественноопасните последици.

Разковничето в конкретния случай е наличието на установената „С. а.“ по отношение на подсъдимия, което е обективен факт и се касае за заболяване най-често провокиращо внезапно заспиване. Всъщност и тезата на

защитата е, че в конкретния случай сме изправени точно пред това, че подсъдимият не е имал знание и проявни форми по време на управление на МПС към този момент, следователно той не е бил длъжен да се съобрази с него при управление на моторното превозно средство и съответно именно, че при така внезапно възникналата и провокирала това състояние „С. а.“ всъщност се било стигнало до тези общественоопасни последици.

Според мен съдът е подходил и много прецизно в конкретния случай, защото предмет точно на това състояние са били три експертизи на досъдебното производство, а след това една съдебна и повторна експертиза. Съдът е анализирал всички, даващи възможност, заключения, становища на експертите и е стигнал според мен до еднозначен извод, че все пак се касае за виновно извършено деяние или подходът на съда е бил да стигне въз основа на обективно изследване, с лични прегледи и на цялата история на заболяването, свързана с проявните форми и с конкретната ситуация деяние и след това, въз основа на експертното становище, да се изчистят възможните алтернативи. Защото, в крайна сметка, тройната експертиза стига до извод, че да – той изпада в С. а., но е малко вероятно, изключва тази теоретическа вероятност, която съществува, именно в резултат на това заболяване да е извършено деянието. Тоест съдът приема заключението в частта, че много по-вероятно е това да е непредпазливо престъпление и много по-малко вероятно е да се касае за случайно деяние.

По-нататък съдът анализирайки и експертизата, и вече гласните и другите доказателства по делото според мен абсолютно аргументирано е изключил първият механизъм, тоест на случайно деяние и какво в това отношение ни казва съдът. Стига до това заключение на експертите, което съдът приема за достоверно, защото то не може да бъде сто процента сигурно, поради тези обстоятелства. От там нататък съдът продължава своите разсъждения въз основа на събраните доказателства, а именно, за да стигне до извода, че на 08.09.2019 г. поведението на подсъдимия не е било обосновано от о. с. а. са приети обективните доказателства, а именно, че се дължи на заспиване на водача, поради други фактори, изхожда от следните обстоятелства:

Безспорно е, че път „*-6“ така нареченият „П.“ в този участък, от слизането от „Х.“ в посока запад е прав. На такова място е станало и

деянието. Правият участък поначало е монотонен и създава по-малко обостряне на сетивата на водача, тоест по-лежерни като ситуация. След това е изходил съда от обстоятелството, че деянието е извършено по принцип в едно такова време, в което много хора почиват, а именно около 15.30 ч. следобед и при такава температура на въздуха, на климатика, която е била около 24-25 градуса. Съответно, изходил е от обстоятелството, че автомобилът „С.“ е бил с автоматична скоростна кутия, което изисква по-малко внимание, съответно по-спокойно поведение изначално при така, чисто механичното поведение на водача заради наличието на скоростна кутия.

Безспорно установено е от доказателствата по делото, че към този момент всички пътуващи лица в автомобила, това са общо трима човека, в т.чл. и пострадалият. Ясно е, че по това време било установено, че пътят не е бил натоварен. Съответно, това създава още по-голямо спокойствие от страна на водача, когато извършва това движение.

Съдът е стъпил на едно обективно обстоятелство, което е било анализирано от експертизата по-нататък, като казва, че е необходимо да се отбележи, че о. с. а. е хронична болест, която се изявява основно по време на сън и че ексцесивната дневна сънливост, характерна за тази апнея, е едно от най-честите и най-тежки симптоми на това заболяване, но не е специфичен симптом. Тя може да бъде наблюдавана и при други болестни състояния.

Факт, който също е обсъден според мен адекватно от съда, подсъдимият, поне според находките, страда от тази С. а. в много, много продължителен период от време. И че не е логично един водач с неговия стаж – около 30 години зад волана, при управляване ежедневно на практика на автомобила, както е установено, да не получи тези симптоми, съответно да се направи извод за здравословното състояние от тази гледна точка, тоест наличие на тази апнея, която провокира внезапно заспиване. Казва съдът, че няма логика, водач на автомобил от 30 години да няма такива проявни форми, тоест да не се прояви до този момент, каквото се твърди.

По-нататък съдът е стъпил на чисто тези въпросници, тестове, които са извършвани, за да се установи състоянието на подсъдимия. Това са скали, които касаят това заболяване, които чисто експертно са били приложени и също водят до изключване на възможността точно в този период, точно в този момент да е налице такава проявна форма на тази апнея.

Като цяло това са доказателствата, които съдът е съпоставил с експертизата и точно в тази част, че е малко вероятно да би могло да се касае за проява на С. а. с тези фактори, които са обективни, външни и доказани по делото, според мен е отхвърлена и тази, леко съществуваща и навята вероятност от страна на експертите.

Така формално и грубо казано, групирано казано, това са доказателствата по делото. На практика няма други извън това, което се опитам да скицирам, но те са налице и за мен те са абсолютно основателни групирано дават възможност да се направи извод, какъвто на практика С. окръжен съд е направил.

Не се обсъждат, освен проблема за виновността, други във връзка с проверка на първоинстанционния акт като наказание и ред други, затова аз считам, че същото е съобразено с близките отношения със съпругата на подсъдимия и семейството на пострадалия и ред други обстоятелства, които са адекватно преценени от съда, за да се стигне, общо взето, до сравнително справедливо, но леко наказание при този обществен опасен резултат. Изправени сме пред хипотезата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и цялата алтернатива се сведе до това имаме или го нямаме, а именно задължението на водача да контролира непрекъснато управляваното от него МПС, което при наличието на заспиване, но не дължащо се на сънната апнея, на проявената ѝ форма, според мен говори за виовно поведение. До този извод е стигнал Окръжен съд - С. и аз го споделям и ще ви моля в този смисъл моля да постановите вашия съдебен акт.

АДВ. Р.: Уважаеми апелативни съдии, ще ви моля да уважите въззивната жалба, като приемете, че първоинстанционната присъда е неправилна, тъй като при нейното постановяване С. окръжен съд не е подложил на обективен, всестранен и пълен анализ доказателствата по делото, като е тълкувал същите, включително и експертните заключения, в разрез с действителното им съдържание. Приел е от фактическа страна, че водачът А. е заспал без обективна причина по време на управление на автомобила, загубил е контрол и това е довело до пътния инцидент. Приел е, че към датата на инцидента А. е страдал от обструктивна С. а., без да знае това, но заспиването му не е продиктувано от заболяването.

За да достигне до този извод, първоинстанционният съд се е позовал на

заклучението на вещите лица по повторната тройна съдебно-медицинска експертиза в състав М., Т. и .Ч. , като е приел, че „това заключение е съобразено с всички доказателства, направените специфични изследвания са детайлно анализирани и експертните изводи са подробно обосновани“ – цитат от лист 9 от мотивите към съдебния акт. Извинявайте, в обезличения вариант посочвам, тъй като не разполагах с друго копие. Нещо повече, съдът приема, че това заключение е компетентно, мотивирано е и го възприема изцяло – справка в мотивите, стр. 14, абзац 4-ти, отново в обезличения му вариант.

Затова и считаме, че първоинстанционният съд е тълкувал превратно заключението на тази съдебномедицинска експертиза, тъй като вещите лица сочат не само, че А. към датата на инцидента е страдал от обструктивна С. а., която не само е хронична, но и нелечима, но счита, че нейният дебют, нейното начало, е значително преди пътния инцидент, като от друга страна вещите лица сочат и акцентират, че ексцесивната дневна сънливост е един от най-честите и най-тежки симптоми на о. с. а., като именно сънната атака водеща до внезапно заспиване, е внезапна проява на висока сънливост, при която, според вещите лица пациентът не може да усети това заспиване, че му се доспива, нито може да се съпротивлява на това заспиване. При такава сънна атака болният заспива внезапно и не можа да контролира волево своите действия, нито да възприема околната среда. Затова и основен акцент в тяхното заключение е, че такава проява на внезапна сънна атака дневно и внезапно заспиване зад волана е напълно възможно в конкретния случай, с оглед категоричните данни за наличие на такова заболяване, датирано преди датата на инцидента.

Акцентирали са и върху още едно обстоятелство, че сънливостта като симптом на о. с. а. не се проявява в пропорционална зависимост от тежестта на заболяването. Тоест, даже и при една по-лека степен на заболяването преди, тоест към 2019 г., то това не означава по никакъв начин че А. тогава е бил по-малко сънлив, отколкото към датата, когато те са провели своите експериментални изследвания и са депозирали своето заключение. Тоест и при едно нормално ниво на будност и липса на сънливост, сънните атаки, като феномен при о. с. а., са напълно възможни, като това обстоятелство важи в пряка степен по отношение на А..

На трето място, специален акцент в тяхното заключение е и още едно

обстоятелство, че тези прояви на заспиване са свързани или могат да зачестят и във връзка с редица други странични по отношение на сънната апнея фактори. Това са фактори от живота - нередовен сън, бодърстване, натоварване физическо или емоционално през деня, стрес, недоспиване, тютюнопушене, а безспорно към 2019 г. тези фактори с оглед начина на живот, който е водил А., са били налични, включително и факторът „тютюнопушене“. Затова и изводът, до който достигат експертите е, че е напълно възможно пътният инцидент 08.09.2019г да е настъпил в резултат на внезапно настъпване на сънната атака, при която А. не би могъл да контролира волево своите действия и да възприема околната среда.

Нещо повече, в идентичен смисъл са и констатациите на вещите лица по назначените на етап – досъдебно производство две съдебномедицински експертизи в състав Г., М. - първата и втората – Р. Т. Х., М. и Н.. Съдът е запознат със съдържанието на тези експертизи, които се припокриват изцяло с повторните две експертизи. Последните две експертизи на етап досъдебно производство въобще не са били анализирани от окръжния съд. Противно на становището на вещите лица, обаче, съдът изключва възможността заспиването при А., довело до пътния инцидент, да е резултат от неговото страдание, тоест от о. с. а. и симптома на сънната атака, като този извод е напълно немотивиран, декларативен, като почива изцяло на предположение, а не на анализ на доказателствата.

Съдът с факта на назначаване от своя страна на две експертизи на етап „съдебно следствие“ е приел, че се нуждае от специални знания в сферата на медицината, с помощта на които да бъде установено дали подсъдимият от една страна е страдал към 08.09.2019 г. от заболяването „о. с. а.“ и дали заспиването, довело до пътния инцидент, може да е резултат именно на такава проява на това заболяване, на най-типичния симптом - сънната атака.

Три групи експерти, които цитирах досега в изложението си, които са с безспорен експертен опит и професионални знания, са дали положителни отговори на тези въпроси – „да, страда от обструктивна С. а., да - инцидентът може да се дължи на такава внезапна сънна атака“. Експертните им заключения са основани на анализ на всички доказателства и те подробно и аргументирано са артикулирали своите изводи, които бяха изложени.

Затова и позоваването от страна на Окръжния съд на резултатите от

изследванията на ниво дневна сънливост, будност и бдителност, съчетани с добра перцепция на съня, не могат да служат за критериална база и да обосноват обратния извод, че констатациите относно техните нива изключват такава възможност, след като вещите лица със своя експертен потенциал категорично потвърждават този извод, че те са съобразили и са отчели тези обстоятелства, на които акцентира съдът и в крайна сметка, те по никакъв начин не могат да изключат тази възможност – настъпването на внезапната сънна атака при А. да е довела до неговото заспиване

Затова и на второ място считаме, че не само имаме един необективен анализ на тези експертни заключения, а по отношение на двете експертизи от досъдебната фаза - въобще те не са съобразени при решаващата дейност на окръжния съд, но на практика сме изправени пред една хипотеза на допълване на съдържанието на тези експертни заключения с едно съдържание, каквото те нямат, каквото е форма и илюстрация на една пристрастност и предубеденост от страна на Окръжния съд в обвинителната теза.

Констатираме, че са налице противоречия и взаимно изключващи се приемания, които не позволяват да бъде определено как е формирана волята от страна на Окръжния съд. От една страна Окръжният съд, съгласно изложеното, категорично приема за убедителни, компетентни, обективни и научно защитени експертните заключения. Приема, че те са анализирали цялата доказателствена съвкупност и следва да бъдат кредитирани. Включително това е означавало да бъде прието, че е била налице такава обективна възможност – заспиването да е симптом на заболяването и да се дължи на о. с. а.. В същото време съдът, който няма такива експертни знания, от каквито е приел, че се нуждае, категорично се разграничава от този извод на вещите лица и то, без да излага съображения, като приема, че инцидентът се дължи на обичайното заспиване при всеки един индивид. Затова и считаме, че ако съдът е имал каквито и да е основания да се разграничи от изводите и констатациите на вещите лица в една или в друга част на тяхното експертно заключение, следваше да изложи съображения по аргумент от чл. 154 ал.2 НПК, което също не е сторено.

Направи ми впечатление и в изложението на представителя на Пловдивската апелативна прокуратура употребеният според мен израз, че да, възможно е инцидентът да е резултат от такава С. а., но тъй като тази

възможност била пренебрежително малка, тя следва да се изключи – това е подходът, с който е работил и С. окръжен съд. Само че такъв подход не може да бъде толериран, от гледна точка на изискванията за постановяване на един съдебен акт, който не може да почива на каквито и да е догадки и предположения.

А в случая приетата и изтъкната от С. окръжен съд като възможна, макар и малко вероятна - на страница 24 от мотивите, възможност, след като тя е „малко вероятна“, това означава обаче, че тя е възможна. А след като имаме допускане на такава възможност от страна на Окръжния съд - С., това от друга страна изключва несъмнеността на извода и неговата категоричност, че инцидентът не се дължи на запиване като проява на сънна атака – резултат от страданието „о. с. а.“. Независимо колко е възможна и вероятна тази причина, то тя не може да бъде изключена, а оттам и съществуването и на най-малката възможност инцидентът да е настъпил именно по такава причина, различна от приетата от съда, сочи на недоказаност на обвинението и е налагало неговото оправдаване.

За разлика от представителя на Пловдивската прокуратура, аз считам, че на практика няма никакъв анализ на доказателствата. Убеден съм, че на вас, които познавате в детайли материалите по делото и мотивите към съдебния акт, ви е направило впечатление едно обстоятелство, че въобще липсва анализ на доказателствата. Да, имаме многословни мотиви, но какво представляват те – те представляват пресъздаване съдържанието на ангажираните на етап съдебно следствие и проверени доказателства - гласни, писмени и експертни заключения. Включително на експертните заключения – трикратно е възпроизведено тяхното съдържание, мултиплицирано е, но анализ на тези доказателства – така, както изисква законът, отсъства. Тоест, посочването на доказателствените източници, без техния анализ, сочи и на липса на мотиви на този акт.

Позоваването, което беше направено, включително и днес в заседание от представителя на Апелативна прокуратура - Пловдив на обясненията на подсъдимия като основание за утвърждаване на извода на съда, ние считаме, че е неуместно и в резултат отново на превратно тълкуване на обясненията на А., защото както неговите обяснения, така и тези на свидетелката С.А Т., са били обсъдени и анализирани от повторната съдебномедицинска експертиза и

не са дали основание на тези експерти да изключат като възможност инцидентът да е причинен от заспиването в резултат на внезапната сънна атака.

За да илюстрирам липсата на дължимия доказателствен анализ от страна на окръжния съд, ще се позова и на следното обстоятелство: има цели групи доказателствени източници, които въобще не са включени в решаващата дейност на съда. Не са анализирани проведените от доктор Г. изследвания през 2019г., непосредствено след инцидента; от началото на 2020 г., не са анализирани в цялост обясненията на А. и показанията на С.А Т., които ако бяха съпоставени с констатациите на съдебно-медицинската експертиза, биха дали основание на съда да възприеме следното обстоятелство – че А. силно е хъркал, на моменти е спирал да диша за кратко по време на сън, непосредствено преди инцидента, че е старал от една немотивирана, бърза и лесна уморяемост, че същност се е събуждал неотпочинал, макар и да е спял обичайните 8 часа, които са били необходими за възстановяване на един организъм. Като това от една страна е следвало да даде основание на съда не само да приеме, че е налице о. с. а., но е било напълно възможно да се прояви именно по време на инцидента и инцидентът да е резултат от проявата на това заболяване.

Като цяло считаме, че съдът не е изпълнил в дължимия обем процесуалните изисквания относно изискванията за формиране на вътрешното убеждение, тоест за един задълбочен анализ на доказателствата, като включително не е даден ясен и убедителен отговор на доводите и възраженията на защитата, които декларативно са били квалифицирани като неоснователни, без да бъде изложена каквато и да е аргументация. Цитираните дотук процесуални нарушения са довели не само до невъзможност подсъдимият и неговата защита да разбере кое е дало основание за неговото осъждане, но са довели и до едни незаконосъобразни правни изводи.

Поведението на А. е било квалифицирано като нарушение по чл. 20 ал. 1 от Закона за движение по пътищата, като същото считаме, че е резултат от неизпълнение задълженията на съда по чл. 13, чл. 14 и чл. 107 НПК. Ако той не беше допуснал цитираните нарушения, би приел, че в случая бездействието и загубата на контрол е в резултат на внезапната сънна атака

като симптом на заболяването „о.с.а.“ и а. не би могъл да предвиди настъпването ѝ, нито да контролира процеса на заспиването, да се противопостави на това заспиване, респективно – да го избегне, а оттам и да контролира волево своите действия. Затова считам, че ако не бяха допуснати цитираните нарушения, съдът би приел, че са налице основания за приложението на чл. 15 от НК, като деянието се дължи на случайно деяние. На практика няма каквото и да е основание да съдим болния за това, че е болен, защото за мен проблемите в този казус извън чисто човешкото и житейско измерение на една драма в две семейства, несъмнено, не налага тежкият резултат да детерминира изводите на съда. Съдът е бил длъжен – първоинстанционният съд, да се придържа към анализа на доказателствата и към критериите за тяхната оценка по НПК, което е сочило на наличието на случайно деяние.

Позволете да отворя една скоба - да в случая това е един от поредните казуси, който отваря вратата широко за едно обществено обсъждане дали и доколкото трябва да продължава тази тенденция – хора, болни от **, при които наистина е възможно във всеки един момент да настъпи такова неконтролирано заспиване, следва ли да бъдат водачи на МПС. Но не може по причина, че държавата си затваря очите за този проблем, предвид това, че трябва да бъдат лишени множество водачи от възможност да упражняват професията си или това си право - да бъдат водачи на МПС, без да се търсят алтернативи на решаването на този проблем, чисто механично да казваме: „Не, това не е настъпило по причина на "о. с. а.“, да се отграничим от този проблем, да стоим на дистанция и това да става причина да залегне този проблем и в съдебните актове. Точно обратното, аз ви моля наистина медицинската част на този казус да залегне в основата на вашите решаващи изводи, да споделите нашите възражения. Да приемете, че се касае за заболяване, което е резултирало в този вредоносен резултат и да оправдаете А. независимо от това, че е настъпил такъв тежък инцидент, защото той в действителност не е можел да контролира своето действие и поведение.

Ще ви върна на един момент в мотивите на първоинстанционния съд, който ми направи впечатление - съвсем така декларативно, Окръжният съд казва, че след като а. казва, че е починал 8 часа и е бил отпочинал, то заспиването му е в резултат не на о. с. а., а на житейското заспиване, т.е. в

резултат на умора. Но точно обратна е аргументацията и тук е сбъркана житейската логика в този съдебен акт. След като един човек е спал 8 часа, отпочинал си е. Забележете той не е тръгнал в деня, когато е бил първия ден в отпуска, а е искал да си почине от работа и едва на следващия ден тръгва със семейството, след една подготовка, с нормалното време за сън, пътуване с две спирания до момента на инцидента – на всеки час и половина, половин час преди инцидента той е отпочивал. Именно това е логика, която изключва приетото от първата инстанция, а е логика, която сочи точно на обратното – на това внезапно, неконтролирано заспиване, което може да е в резултат на тази „внезапна сънна атака“ – цитат от заключението на вещите лица, която не е могла да бъде преодоляна.

Затова ви моля да отмените първоинстанционната присъда и да оправдаете А., независимо от цитираните многобройни нарушения, защото несъмнено всяка оправдателна присъда е единствената, гарантирана от закона възможност за саниране на такива нарушения, които са били в ущърб на защита.

Ако не споделите този извод, в условията на алтернативност, ви моля да отмените първоинстанционната присъда и върнете делото на друг състав на Окръжния съд – С. за отстраняване на цитираните от мен процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимия.

Отново в условията на евентуалност ви моля да споделите и доводите за явна несправедливост на наложеното наказание, като считам, че събраните данни за личността на подсъдимия - в личен, обществен план, социален, неговият статус, обстоятелството, че е работодател, като във фирмата му работят над 50 човека, за които той отговаря, изключително добрите му положителни данни, които са намерили донякъде отражение при индивидуализацията на наказанието, извън вниманието на първоинстанционния съд обаче е останало едно друго обстоятелство, което ми дава основание да квалифицирам тези смекчаващи отговорността обстоятелства не само като многобройни, но има едно изключително и то е неоправдано дългият срок, през който е продължило наказателното производство. Аз лично считам, че този казус не страда нито от фактическа, нито от правна сложност.

Още на етап досъдебно производство са били изготвени две експертизи,

неясно защо. Вие няма да намерите отговор от страна на представителя на окръжната прокуратура кое е наложило назначаване на повторна експертиза, още на етап досъдебно производство – няма такава аргументация. И при две повторни експертизи, които на практика сочат на същите изводи, до които е достигнала и вече поредната повторна експертиза на етап съдебно следствие, назначена от съдебния състав, се е налагало въобще делото да влезе в съдебна фаза, при положение, че такава възможност от страна на вещите лица не е била изключена, а тя изключва възможността подсъдимият да бъде предаден на съд. Но от гледна точка на индивидуализация на наказанието аз лично считам, че като алтернативна позиция не е имало каквото и да е основание за забавяне, неоправдано, на това наказателно производство, което далеч, далеч надхвърля разумните срокове за неговото приключване и това забавяне, съобразно константната практика на съдилищата, която е продължение на европейската такава, следва да бъде тълкувана изцяло в полза на подсъдимия, като даде допълнително основание за смекчаване на неговата отговорност и да намери приложение разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК със сериозна редукция и на двете наказания, които са му били наложени. Моля ви за изводи и произнасяне в тази насока.

ПОДСЪДИМИЯТ С. Д. А. (за лична защита): Съгласен съм с това, което каза адв Р.. На първа инстанция беше доста подробно разгледан целият случай. Нямам какво да добавя за лична защита.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ С. Д. А.: Бих желал да ме оправдаете по обвиненията и да отмените присъдата на първата инстанция.

Съдът счете делото за изяснено и обяви, че ще се произнесе със съдебния си акт в срок.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Съдебното заседание се закри в 11:50 часа.

Председател: _____

Секретар: _____